

คุยกับ พี่จก ประสาท ชลสรานนท์

บรรยากาศการรับน้องแบบใหม่ ๆ ที่รุ่นพี่พยายามสร้าง
ขึ้นโดยมุ่งหวังให้รุ่นน้องรู้สึกรักใคร่ กลมเกลียว รัก
และภูมิใจในสถาบัน บางครั้งอาจมากเกินไปจนเลยความ
พอดี แต่การรับน้องก็เชื่อว่า จะรุนแรงไปซะหมด วันนี้
T-Talk จะพาไปคุยกับ คุณประสาท ชลสรานนท์
เจ้าของคอลัมน์ "คุยกับประสาท" ในมติชนวันอาทิตย์
ผู้ซึ่งเคยผ่าน ทั้งการเป็นน้องใหม่ และการเป็นรุ่นพี่ของ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ว่าในตอนนั้น ประเพณีการรับน้องมีเล่นห้อย่างไร
เขาเติบโต และเรียนรู้อะไรจากการรับน้องมาบ้าง

เก็บจากการคุยกันที่งาน Happy Book Day 2U
ศาลาพระเกษียณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5 ก.ค 2548

"ชักชวนครีบาว่าต้องทำกิจกรรมบ้าง..อย่ามัวแต่เรียนอย่างเดียว"

"แต่จุดที่ผมชอบงานรับน้อง"

คือความลึกซึ้งที่แฝงอยู่ในนั้นมากกว่า"

"ผมว่าในที่ที่มีการรับน้องสนุกทุกที่แหละครับ ที่ที่อยู่มาก่อนชวนน้องมาร้องรำทำเพลง และก็แก๊งกัน พอให้ได้หัวเราะนี่อย่างไรก็ต้องสนุก แต่จุดที่ผมชอบงานรับน้อง คือความลึกซึ้งที่แฝงอยู่ในนั้นมากกว่า สมัยนั้นจุฬาฯ รับน้องพร้อมกันหมดทุกคณะ ตอนกลางคืนก่อนที่จะมีการรับน้อง คณะสถาปัตย์จะได้รับมอบหมายจากกรรมการนิสิตจุฬาฯ ให้ทำ Landmark อันเป็นสัญลักษณ์ของงาน แต่ละปีก็จะแตกต่างกันไป สูงบ้าง ใหญ่บ้าง ทำด้วยผ้าบ้าง ไม้ไผ่บ้าง เพื่อที่จะนำไปติดหน้ามหาวิทยาลัย หรือหอประชุม พวกพี่ๆ จะเกณฑ์ น้องใหม่ผู้ชาย มาช่วยเป็นฝ่ายแรงงาน พวกเราก็จะไม่ได้นอนกัน มันสนุกแบบเหนื่อยๆ นะ พอตอนเช้า ปี 1 ทุกคนก็จะเข้าหอประชุม ตอนนั้นนิสิตยังไม่เยอะมาก มีประมาณแค่พันกว่าๆ ก็จะมีพิธีการผูกข้อมือรุ่นน้องผู้ชายกับรุ่นน้องผู้หญิง โดยใช้เนคไทของรุ่นน้องผู้ชาย ตอนนั้นจำได้ว่าผูกข้อมือกับสาวนิเทศ แต่จำชื่อไม่ได้ เดินรอบโค้งใหญ่ของจุฬาฯ ก็จะมีซุ้มของรุ่นพี่คณะต่างๆ คอยต้อนรับน้องใหม่ เขาจับมือเราตลอดเพราะเราว่าง"

"พอช่วงบ่ายก็จะเป็นการรับน้องในคณะที่สถาปัตย์จะมีประเพณีหนึ่งที่เราเรียกกันว่าศิลปะจุ่ม โดยรุ่นพี่ที่จับไปแล้วจะเอาสีมาทาตัวน้องใหม่ พี่ปัจจุบันไม่มีสิทธิ์นะครับ แล้วเอาเชือกเส้นใหญ่ๆ ยาวประมาณ 50 เมตร มาให้น้องๆ แยกแล้วแห่โดยไม่ให้เชือกตกพื้น เดินข้ามสนามหญ้า ข้ามโคลนลุยน้ำ โดยผู้หญิงจะนั่งถือเชือกบนเรือไม้ให้เชือกตกน้ำ แล้วให้ผู้ชายยืนแหในน้ำประคองเรือ สิ่งที่ทำให้รู้สึกได้จากตอนนั้นก็คือ พี่เขาสอนให้เราให้เกียรติผู้หญิง เราเรียนรู้จากการกระทำ ตรงนั้นแม้แต่การเดินที่สื่อไปในทางอนาจารนำเกลียดรุ่นพี่ก็ควรจะรู้อย่างมันไม่ควรทำ"

"มีเข้าห้องเชียร์ร้องเพลง แต่ไม่ใช่การรำก หรือการพูดจาอะไรที่รุนแรงอย่างมาก็แค่ทำนองๆ แค่นี้ น้องก็เกรงใจแล้ว การรับน้องจุดที่ดีที่สุดสำหรับผมก็คือ พิธีแห่โคลนหลังจากผ่านศิลปะจุ่มแล้ว น้องใหม่ก็จะอาบน้ำเปลี่ยนเป็นชุดขาว จากนั้นทุกคนก็จะนำโคลนของตัวเองแล้วแต่ดีไซน์ของใครของมัน มาตั้งแถวแห่จากคณะ พอผ่านคณะอื่นๆ เขาก็จะหยุดกิจกรรมที่ทำหันมาโบกมือให้เรา ตบมือให้เราเดินแห่ผ่านไป เราก็รู้สึกภูมิใจ คือเขาให้เกียรติเรานะ เรารู้สึกว่าพิธีนี้สอนให้รุ่นน้องคณะต่างๆ รักกัน ให้เกียรติกัน สุดท้ายพอมาดังคณะ มันเหมือนอีกโลกหนึ่ง เดินเหนื่อยมาตลอดทั้งวัน ร้องเพลงมาทั้งวัน มาจบตรงที่ค่าน้องเป็นดอกไม้ไฟ และพลุ ท่ามกลางความมืดมันสวยมาก สวยจนทำให้มีแรงร้องเพลงต่อทั้งๆ ที่เหนื่อยมากแล้ว สุดท้ายโคลนแมกซ์เดินเข้าโดง มันเหมือนข้ามเข้าไปอีกโลกหนึ่งจริงๆ พี่ๆ ยืนรายล้อมตามชั้นบันไดเป็นร้อยๆ คนไปรอยไปจามจรี ไม่ขาดสาย แล้วร้องเพลงจามจรีศรีจุฬาฯ ให้น้องๆ ฟัง ถึงตอนนี้น้องๆ ไม่ต้องร้องแล้ว มีแต่แสงเทียนจากโคมเท่านั้นที่ส่องว่าใครกำลังนำตาซิมอยู่"

"พอขึ้นปี 2 ก็อยากรับน้อง ด้วยความที่เหนื่อย รุ่นผมมีการสร้างคล้ายๆ การรำกขึ้นมาด้วยความคะนอง ผมจำได้ว่ารุ่นพี่ปี 3 ถึงปี 5 ออกมาต่อว่า พวกปีสองทำไมไม่ถูก ทำให้รู้สึกว่าเราทำเกินไป มันจะมีการควบคุมต่างๆ นะ พอโตขึ้นเราก็ดูแลรุ่นน้องอย่างที่เราเคยได้รับจากรุ่นพี่ มันเหมือนถูกถ่ายทอดมา"

การเรียนรู้ แตกต่างไปตามยุคสมัย

"เด็กรุ่นหลังๆ มันจะมองไปที่เรื่องผลมากกว่าตรงพื้นงาน เช่น อยากเป็นนักเขียนแทนที่จะอยากเขียนหนังสือก่อน ก็อยากมีชื่อเสียงเป็นนักเขียนไปเลย มันจะมีวิธีการไปที่ละขั้นเรามองไปที่เป้า แต่เรื่องกระแสของโลกก็มีส่วน อย่างรายการ Reality Show ในทีวีที่สามารถทำให้คนดังได้ชั่วข้ามวัน มันเลยเหมือนไม่มีขั้นตอน เหมือนกับว่าความสำเร็จมันเป็นสูตรง่าย ๆ ไปหมดตอนนี้ การหาข้อมูลมันง่ายขึ้น อยากรู้อะไรก็ search หาในอินเทอร์เน็ต บางครั้งมันก็เร็วไปจนไม่รู้ว่าอยากรู้อะไรจริงๆ หรือเปล่า แล้วข้อมูลมันก็ทะลักออกมาเยอะมาก กลายเป็นข้อมูลที่เกินตัว บางครั้งที่ผมอยากได้ข้อมูลบางอย่างก็พิมพ์ป้อนเข้าไปแล้วเจอข้อมูลของตัวเอง ซึ่งบางครั้งมันเป็นข้อมูลจากความคิดเห็น ไม่ได้เป็นข้อมูลที่มาจากสาระ ซึ่งเราก็ต้องพิจารณาดีๆ แต่ถ้าเป็นการต้องการความคิดเห็นก็ใช้ได้"

"ตอนนี้อายุหาข้อมูลมันง่ายขึ้น

อยากรู้อะไรก็ search หาในอินเทอร์เน็ต

บางทีมันเร็วเกินไปไปจนไม่รู้ว่าจะอยากรู้อะไรจริงๆหรือเปล่า..."

คิดว่าเด็กวัยรุ่นแนวชนเป็จจุบันควรหรือน่าจะเรียนรู้เรื่องอะไรเป็นพิเศษ

"ถ้าเป็นเด็กมัธยมหรือมหาวิทยาลัย น่าจะเป็นเรื่องรู้เขารู้เราค่าๆ นี่ต้องตีสองทางนั่นคือรู้เขารู้เรา แบบ ชูนิ้วคือ แบบพร้อมรบแล้วก็รู้เขารู้เราแบบเอาใจเขามาใส่ใจเรา เห็นอกเห็นใจผู้อื่น ถ้าน้องๆ ทำกิจกรรมก็จะรู้ได้เร็วว่า อันนี้ควรหรืออันไหนไม่ควรตอนทำละครที่สดาปัตยกรรมและอักษร จะได้มาเยอะว่าอันไหนควรจะต้องตัดสินใจ หรืออันไหนควรจะทำไว้ก่อน มันเป็นสนามชีวิตจำลองให้ซ้อมไว้เจอของจริง ชักชวนครับว่าต้องทำกิจกรรมบ้างอย่ามัวแต่เรียนอย่างเดียว และถ้าเป็นเด็กๆ ก็จะต้องเรื่องศิลปะ การรู้จักศิลปะทำให้มีวิสัยมองโลกอีกอย่าง เคยมีการทดลอง แล้วพบว่าเด็กที่เล่นดนตรี จะทำคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ได้ดีกว่าคนที่ไม่เล่น ฉะนั้นความรู้ที่เราเคยรู้มาว่าเรามีสมอง 2 ผัง คือซีกซ้าย ซีกขวา ที่แบ่งกันชัดเจนเรื่องตรรกะกับอารมณ์นั้น ความจริงแล้วมันก็เชื่อมกันอยู่ มันส่งเสริม ซึ่งกันและกันอันที่จริงแล้วมนุษย์เราต้องเรียนรู้ทุกศาสตร์ หมอพันธ์ก็ควรเรียนวรรณคดี นักภาษาศาสตร์ก็ควรรู้วิทยาศาสตร์พื้นฐานบ้าง ยิ่งดนตรีนี้ทุกคนควรควรรัก อัศจรรย์อย่างดา วินชี กาลิเลโอ หรือแม้แต่ไอ้สไตน์นี่เล่นดนตรีกันทุกคน" 🍎